

În vara anului 2003, Editura “Polirom” și Fundația liberală “Horia Rusu” au lansat volumul “<Nu putem reuși decât împreună>, O istorie analitică a Convenției Democratice, 1989-2000”, tipărit la editura amintită, avându-i ca autori pe Dan Pavel și Iulia Huiu. Pentru că în carte au fost făcute, în ce mă privește, un număr de afirmații calomnioase, m-am adresat justiției. Dan Pavel și Iulia Huiu au fost condamnați să-mi plătească despăgubiri morale în valoare de 10 milioane de lei. Reproduc mai jos Plângerea penală prin care i-am chemat în judecată pe cei doi.

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul VALERIAN STAN, cu domiciliul în București (...), în calitate de parte vătămată, formulez prezenta

PLÂNGERE PENALĂ

împotriva:

(1) lui *DAN PAVEL*, lector universitar la Facultatea de Științe Politice a Universității București, cu sediul în București (...) și a

(2) *IULIEI HUIU*, masterandă a Facultății de Științe Politice a Universității București, cu sediul în București (...)

solicitându-va ca prin hotărârea ce veți pronunța, să dispuneți:

- I. **condamnarea lui DAN PAVEL și a IULIEI HUIU pentru săvârșirea infracțiunii de calomnie, prevăzută și pedepsită de art 206 Cod penal;**
- II. **obligarea, în solidar, a lui DAN PAVEL și a IULIEI HUIU, la plata unor daune morale în suma de 100 de milioane de lei;**
- III. **publicarea în presă – într-un cotidian de largă circulație - și anexarea la fiecare exemplar al cărții aflat în bibliotecile publice a dispozitivului horarării pe care o veți pronunța, pe cheltuielile paratului, sub sancțiunea plății de daune cominatorii în suma de 1 milion de lei pentru fiecare zi de întârziere;**
- IV. **obligarea, în solidar, a lui DAN PAVEL și a IULIEI HUIU la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de proces.**

MOTIVELE ACTIUNII :

I. IN FAPT:

La data de **17 iunie 2003**, la sediul Asociației 21 Decembrie 1989 din **București, str Batistei nr 24 A, Sectorul 1**, Editura “Polirom” și Fundația liberală “Horia Rusu” au lansat volumul “<Nu putem reuși decât împreună>, **O istorie analitică a Convenției Democratice, 1989-2000**”, tipărit la editura amintită, avându-i ca autori pe Dan Pavel și Iulia Huiu (*anexa 1*).

În cartea lor, autorii au făcut, în ce mă privește, **două referiri** prin care consider ca m-au calomniat grav și mi-au cauzat prejudicii morale.

- **PRIMA REFERIRE - fila 338 și 339 din carte (anexa 1):**

Vorbind despre activitatea mea ca șef al Departamentului de control al Guvernului Ciorbea, autorii afirmă că **eu aș fi dus o „campanie” împotriva „partenerului de coaliție (PD)”** și că **„motivațiile acestei campanii au fost dictate de interese obscure”**. „Mai multe mărturii ale unora dintre cei intervievați”, scriu autorii, **„au sugerat că proveniența sa”** (a lui Valerian Stan - nota mea) **„din rândurile CADA, un grup de militari în spatele căruia se afla o anumită parte a fostei Securități, mai precis contrainformațiile militare, departament care ar fi avut un rol nefast și în timpul evenimentelor din decembrie 1989, îl face susceptibil de a fi fost folosit de aceste structuri pentru a provoca fracturi în interiorul coaliției”**. În continuare, autorii sugerează că eu aș fi **„continuat să fiu agent acoperit” și după 1989**.

În susținerea „ipotezei” că prin „campania” mea „împotriva partenerului de coaliție (PD)” aș fi urmărit „provocarea de fracturi în interiorul coaliției”, autorii suțin că, așa cum „ne-a declarat o personalitate ce a deținut o importantă funcție de decizie în perioada guvernării de coaliție și ne-au confirmat și alte surse, **Stan primise drept sarcină prioritară din partea primului ministru verificarea activității Corpului de Control al fostului prim ministru, Nicolae Văcăroiu”**. Autorii explică respectiva sarcină pe care eu aș fi primit-o de la primul ministru Ciorbea prin aceea că: „Sub conducerea lui Ion Honcescu, Corpul de Control al fostului premier începuse în perioada preelectorală (este vorba de alegerile din 1996) o operațiune politică de demolare a frunțașilor opoziției. În loc să verifice modul în care Honcescu și Corpul de Control al guvernului Văcăroiu utilizaseră în scop politic atribuțiile și resursele care le stăteau la dispoziție pentru compromiterea adversarilor, Stan, dimpotrivă, s-a folosit de actele Corpului de Control condus de Honcescu pentru un atac extrem de grav împotriva liderilor PD, Petre Roman, Traian Băsescu etc”.

Cu privire la aceste afirmații calomnioase, arăt următoarele:

In cele opt luni in care am indeplinit functia de sef al Departamentului de control al Guvernului (DCG) activitatea mea a fost riguros conforma cu reglementarile legale privind organizarea, functionarea si atributiile institutiei. Am acceptat functia de sef al DCG, la propunerea primului ministru Victor Ciorbea (la data aceea eram vicepresedinte al Aliantei Civice), sperand sa fiu util in „lupta impotriva coruptiei”, pe care Guvernul si-o asumase ca pe **un obiectiv foarte important al Programului de guvernare**. Citez din *Programul de guvernare*, astfel cum a fost votat de Parlament si publicat in Monitorul Oficial nr 342 din 12 decembrie 1996 (*anexa 2*): **„Guvernul va declansa un razboi total impotriva tuturor functionarilor corupti, precum si impotriva coruptiei care se manifesta la cel mai inalt nivel”**.

Faptul ca Guvernul si coalitia majoritara au abdicat practic complet de la acest important obiectiv explică cel mai bine felul drastic in care partidele din coalitie au fost sanctionate la alegerile din 2000 (principalul partid al coalitiei, PNTCD, nu a mai reusit nici macar sa intre in Parlament). Analizele sociologice (un exemplu, in *anexa 3*) au aratat in modul cel mai clar ca cea mai mare dezamagire produsa de guvernarea CDR - Emil Constantinescu a fost cea legata de promisiunile privind „combaterea coruptiei”. Faptul acesta este si una din primele explicatii ale situatiei grave in care s-a ajuns astazi, cand Romania este „evaluata” ca una dintre cele mai corupte tari din lume. Pentru ca in privinta aceasta argumentele sunt de notorietate nu voi mai evoca decat cel mai recent raport al organizatiei Transparency International, potrivit caruia „Romania pierde anual miliarde de dolari din cauza coruptiei” (ziarul „Ziua” din 23 ianuarie 2003 – *anexa 4*). Despre situatia grava a coruptiei din Romania au vorbit si vorbesc constant, in termenii cei mai critici posibili, analizele Uniunii Europene, ale Băncii Mondiale precum și cei mai înalți oficiali ai NATO, Departamentului de Stat al Statelor Unite etc. etc.

Verificarile pe care le-am dispus si supravegheat au vizat cateva din cazurile cele mai cunoscute de coruptie si incalcare a legii: folosirea de catre inalti demnitari publici a pozitiiilor lor pentru a-si atribui terenuri si locuinte din fondul de stat (foarte cunoscutul **„dosar Apartamentul”**), utilizarea abuziva a unor sume de ordinul milioanei de dolari, din fondurile falimentatei banci **„Bancorex”**, neregulile din **„dosarul flotei maritime comerciale”**, neregulile din cadrul a **doua regii de protocol** de sub autoritatea Guvernului, neregulile privind gestionarea fondurilor provenite din **„publicitate” la Televiziunea publica**, neregulile de la **Secretariatul de stat pentru problemele revolutionarilor**, neregulile in gestionarea **fondului „Libertatea”**, neregulile in operatiunile de ranfluare a **navei esuate „Rostok”**, nereguli in activitatea **Ministerului de Interne** etc

In doua din cazurile verificate - „Apartamentul” si „flota” - DCG a constatat implicarea si unor lideri ai PD (Traian Basescu, Petre Roman etc, in primul caz, si Traian Basescu, in cel de-al doilea).

Cu privire la continuarea unor verificari pe care DCG le-a facut si pe timpul Guvernului Vacaroiu, arat ca in cazurile in care au aparut elemente si date noi, inclusiv

referitoare la texte de lege neavute in vedere in solutionarea anterioara a unor dosare ale DCG, asa cum s-a intamplat si in dosarul "Apartamentul", am dispus transmiterea acestor elemente si date Parchetului pentru a fi avute in vedere in solutionarea temeinica si legala a cauzelor cu care fusese sesizat. In dosarul amintit, Parchetul General adoptase solutii, contestabile legal, intrucat nu avusese in vedere – din necunoastere, cum aveam sa constat - existenta unor acte normative sau decizii de indrumare ale instantei judecatoresti supreme, esentiale in rezolvarea temeinica si legala a cauzelor cu care fusese investit (unul din exemple este cel al Hotararii de Guvern nr 140/1990 privind metodologia adoptarii hotararilor de Guvern). In plus, in acest dosar am decis, in acord cu competentele pe care le aveam, extinderea verificarilor si in alte cazuri in care demnitarii cumparasera sau primisera spre folosinta locuinte din "fondul de protocol" al statului, cu nerespectarea legilor in vigoare.

Astfel, **Departamentul a facut verificari, a constatat nereguli (consemnate in rapoartele sale facute publice) si a propus masurile care se impuneau, inclusiv in cazurile fostului presedinte al Romaniei Ion Iliescu, fostului ministru de Interne (PDSR) Doru Ioan Taracila, fostilor directori ai SRI, SIE si SPP, apartinand administratiei PDSR – Virgil Magureanu, Ioan Talpes, respectiv Dumitru Iliescu. Toti acesti demnitari nu apartineau PD. Deranjat de constatarile DCG cu privire la neregulile in cumpararea locuintei din fondul „protocolului de_stat”, fostul presedinte Ion Iliescu m-a atacat public foarte dur, etichetandu-ma drept autor al unui comportament „magaresc”, „marlanesc” atragand atentia ca „Nici Ceausescu nu a indraznit sa-mi ia casa” (ziarele „Libertatea” din 30 ianuarie 1997 si „Adevarul” din 21 februarie 1997 - anexa 5).**

Din informatiile pe care le-am mai avut dupa plecarea de la DCG, stiu ca Parchetul a facut cercetari si in cazul a trei inalti demnitari ai PDSR in legatura cu care DCG a facut verificari - Șerban Mihailescu (nava „Rostok”), Viorel Hrebenciuc (fondurile de la Bancorex) si Constantin Bebe Ivanovici (activitatea de la Secretariatul de stat pentru revoluționari).

Prin nici una din actiunile de control nu am urmarit sa avantajez sau sa dezavantajez o formatiune politica sau alta, un om politic sau altul. Nepolitizarea actului de control a fost una din grijile prioritare pe care le-am avut ca responsabil al DCG (impartialitatea DCG pe timpul mandatului meu, inclusiv sub aspect politic, a fost prima dintre explicatiile aprecierilor practic unanime de care institutia pe care am condus-o si eu personal ne-am bucurat din partea presei, a analistilor si comentatorilor politici, a destui dintre intelectualii prezenti in viata publica din Romania).

Precizez ca **este neadevarata sustinerea potrivit careia primul ministru Victor Ciorbea mi-ar fi dat ca „sarcina prioritara” sa verific activitatea Corpului de Control al fostului prim ministru Nicolae Vacaroiu”, pentru ca acesta ar fi organizat „o operatiune politica de demolare a fruntasilor opozitiei” (cum se arata in lucrarea incriminata).** Ca in practic toate afirmatiile calomnioase pe care le face la adresa mea, Dan Pavel sustine ca stie de „sarcina prioritara” pe care as fi primit-o de la o persoana (al carei nume nu-l dezvaluie)

care ar fi indeplinit o importanta responsabilitate guvernamentala in legislatura 1996-2000. Fara ca astazi sa-i mai reprobez destituirea mea din pozitia de sef al DCG, am considerat si consider ca primul ministru a gresit prin aceasta decizie. In acelasi timp, am spus mereu, si o repet si aici, fostul prim ministru nu mi-a dat absolut niciodata „sarcini” (nici „prioritare”, si nici altfel) care macar sa sugereze o motivatie politica. De altfel, din cauze care astazi nu mai au prea multa importanta, comunicarea dintre mine si fostul prim ministru a fost mai mult decat precara (in cele sapte luni cat am lucrat „impreuna” primul ministru a avut timp sa ma intalneasca, pentru scurt timp de fiecare data, de circa trei sau patru ori, dintre care o data atunci cand mi-a comunicat decizia de a ma destitui).. **In plus de aceasta arat ca daca cineva, oricine, mi-ar fi dat o asemenea „sarcina” - cu evidenta „tinta” politica - as fi refuzat in mod categoric sa o execut si as fi mers pana la renuntarea la pozitia pe care o ocupam.**

Faptul ca nu am urmarit nici o „campanie impotriva liderilor PD” rezulta si din imprejurarea ca raportul DCG din dosarul “Apartamentul” (*anexa 5.1*), a vizat peste 50 de demnitari si alte persoane publice, dintre care *numai 4 apartineau PD*, in timp ce partidului in opozitie la acea data, **PDSR, ii apartineau 16 persoane**, intre care si liderii cei mai importanti ai partidului – Ion Iliescu, Adrian Nastase, Oliviu Gherman, Viorel Hrebenciuc, Doru Ioan Taracila. In raport erau de asemenea nominalizati demnitari apartinand si celorlalte partide facand parte, asemeni PD, din Guvern – PNL, PNTCD si UDMR, fara ca partidele respective sa protesteze in vreun fel si sa ceara indepartarea mea, asa cum au facut-o unii lideri ai PD. In raportul „Apartamentul” a fost consemnat inclusiv faptul ca prin aprobarea data de primul ministru caruia ii eram subordonat, Victor Ciorbea, directorului SRI Virgil Magureanu i-a fost repartizata, nejustificat, incepand cu 1 iunie 1997, o locuinta din „fondul de protocol”.

In toti anii de dupa 1989 in care m-am aflat in pozitii publice - la Guvern, in cadrul Aliantei Civice, al Comitetului Helsinki Roman, in cea de comentator politic in presa scrisa - am actionat cu toata buna credinta si competenta de care am fost capabil. Nimeni nu mi-a determinat vreodata in vreun fel deciziile si comportamentul public, nici platindu-ma, nici santajandu-ma, si in nici vreun alt fel. Daca pe timpul procesului se va aprecia necesar, voi proba ca nici chiar membrii familiei mele nu au intervenit in optiunile si deciziile mele, chiar daca destule dintre ele i-au afectat intr-o masura considerabila.

In anii de dupa 1989 nu am avut alte optiuni sau angajamente politice decat cele asumate in mod public. **Nu am fost agent al Securitatii si nu am colaborat cu vreun serviciu secret, nici inainte si nici dupa 1989.** Dimpotriva, pana in 1989, din cauza convingerilor mele politice, a faptului ca fratele meu era preot iar parintii mei fusesera „chiaburi” (în fapt niște țărani doar cu ceva mai puțin săraci decât cei mai mulți dintre țăranii unui sat foarte sărac din județul Bacău), am avut de suportat numeroase persecutii. Si parintii si bunicii mei, mai ales ei, au avut de suferit pentru ca au fost “chiaburi”. Nu am putut sa urmez, ca ofiter, nici Academia militara, si nici Facultatea de istorie - filosofie (spre deosebire de Dan Pavel care facea lucrul acesta in chiar acei ani). Unul din promotorii politicii de cadre comuniste, cu care am avut de-a face in incercarea de a intra la Facultate, a fost d-na Zoe Petre, profesoara si apropiata a lui Dan

Pavel, fost si actual principal consilier al fostului presedinte al Romaniei Emil Constantinescu.

Din cauza opiniilor si comentariilor mele anticomuniste si a refuzului categoric si constant cu care am raspuns insistențelor unor ofiteri de contrainformatii militare de a colabora in activitati de politie politica, am fost urmarit multi ani la rand de Securitate. Ca am fost urmarit de Securitate stiu chiar de la doi fosti colegi ofiteri si de la un vecin, care dupa 1989 mi-au marturisit ca au dat rapoarte Securitatii despre opiniile si comentariile mele politice. In vara anului 1986, comandatul unitatii din care faceam parte (un regiment mecanizat din Bucuresti) m-a acuzat public de „atitudine dusmanoasa fata de conducerea Partidului” si ca „stim bine asta si noi, si organele care trebuie sa stie” (de fata au fost 4 sau 5 cadre din conducerea unitatii, intre care in mod sigur loctiitorii pentru tehnica si pentru servicii). Dupa adoptarea Legii deconspirarii Securitatii ca politie politica, in luna aprilie 2000, dupa o regula stabilita in cadrul Aliantei Civice, in a carei conducere ma aflam, am facut declaratia ceruta prin Lege, autentificata in fata notarului public, ca nu am fost agent sau colaborator al Securitatii (anexa 6). Inainte de 1989 nu mi-a fost permis sa ies din tara nici macar pentru o zi, si nici macar in vreo tara din blocul comunist.

Cand, mai ales in a doua parte a anului 1989, au inceput sa apara semne ca Ceausescu si sistemul lui ar putea sa nu fie, totusi, eterni, comentariile mele politice au fost mai deschise si mai incurajatoare pentru cei cu care discutam. La data de 22 noiembrie 1989, anterior intalnirii de la Malta a presedintilor Bush si Gorbaciov, am trimis Ambasadei SUA la Bucuresti o scrisoare in care rugam ca romanii sa fie sprijiniti sa se elibereze de dictatura ceausista (semnasem scrisoarea cu „Un grup de militari din Armata romana - 45.19.55”). Pe timpul „evenimentelor” de la Timisoara, in noaptea de 19/20 decembrie 1989, am impartit, impreuna cu un coleg ofiter, cateva zeci de manifeste, chemand la solidaritate cu Timisoara, in blocuri din strazile apropiate detasamentului militar de constructii de locuinte din care faceam parte (Bd Lacul Tei, Bd Ghica Tei, Str Inginerilor etc).

Ca unul care a cunoscut chiar si pe propria-i piele raul facut de Securitate in anii comunismului societatii romanesti si Armatei romane, am pledat constant pentru deconspirarea si indepartarea agentilor si colaboratorilor Securitatii din institutiile publice, inclusiv prin articolele pe care le-am publicat in presa incepand din 1990 si pana astazi. Atasez cateva din zecile de articole publicate in anii despre care vorbesc (anexa 6.I).

Cu privire la „provenienta mea din CADA” si la sustinerea ca in spatele acestui Comitet ar fi stat „contrainformatiile militare, departament care ar fi avut un rol nefast si in timpul evenimentelor din decembrie 1989”, precizez urmatoarele:

Comitetul de Actiune pentru Democratizarea Armatei (CADA) s-a constituit, ca o actiune a mai multor ofiteri ai Armatei, in zilele ulterioare celei de 13 februarie 1990, zi in care a fost dat publicității Apelul către președintele Consiliului Provizoriu de Uniune

Națională (Apelul a fost publicat în ziarul „România liberă” din 14 februarie 1990 - *anexa 7*). Împreună cu un număr de ofițeri și subofițeri din unitatea militară în care mă aflam (un detașament de construcții de locuințe civile în București) am intenționat să ne alăturăm grupului CADA. Lucrul acesta nu s-a întâmplat mai ales din două motive:

1) printre dezideratele CADA nu se aflau și cele cu privire la „decomunizarea” Armatei, în sensul trecerii foștilor activiști comuniști în funcții inaccesibile deciziilor importante și îndepărtării din Armată a ofițerilor care au aparținut Direcției a IV-a de contrainformații militare.

1) aveam informații că unii dintre ofițerii CADA sunt apropiați ai generalului Victor Stănculescu, implicat în reprimarea revoluției de la Timișoara, și că sub pretextul cererii numirii la conducerea Armatei a unui ministru civil (cerere cuprinsă în Apelul din 13 februarie) ofițerii respectivi urmăreau să-l susțină pe general să acceadă în poziția de ministru al Apărării; lucrul acesta s-a și întâmplat peste puțin timp (ulterior, în anul 1999, generalul Stănculescu avea să fie găsit vinovat de Justiție pentru ordinele date la Timișoara și condamnat la 15 ani de închisoare).

În condițiile acestor rezerve, împreună cu colegii amintiți am constituit, în luna martie 1990, „Acțiunea pentru Dreptate Militară” (ADM). După repetate refuzuri și strategeme obstrucționiste, și numai după unele apariții în presa scrisă civilă, oficiosul Ministerului Apărării Naționale, „Armata poporului” (nr 17/aprilie 1990 – *anexa 8*) a publicat **documentul “programatic” al ADM**, din care reproduc două „revendicări”: punctul 6 - **„trecerea în rezervă a ofițerilor de contrainformații compromiși prin ignobilele misiuni îndeplinite împotriva personalului Armatei”**; - „încadrarea pe funcții minime, inaccesibile deciziilor importante, a ofițerilor absolvenți ai facultăților politice și care în cel puțin ultimii cinci ani au îndeplinit funcții de activiști de partid”.

Dat fiind faptul că destule din dezideratele celor două „mișcări” erau identice sau destul de asemănătoare și pentru că solidaritatea celor care militau pentru depolitizarea și modernizarea Armatei și pentru clarificarea responsabilităților generalilor implicați în reprimarea revoluției din decembrie 1989 era foarte necesară, ADM și CADA au acționat deseori împreună (unul din mai multele exemple este Comunicatul comun al celor două mișcări publicat în **ziarul „România liberă” din 8 noiembrie 1990 - anexa 9**). În același timp, au fost cazuri în care ADM și-a exprimat public dezacordul față de unele acțiuni ori luări de poziție ale CADA (un exemplu este Comunicatul ADM publicat în ziarul **„România liberă” din 18 ianuarie 1991 – anexa 10**).

ADM și CADA au fuzionat la data de **12 noiembrie 1990**, cu numai cinci zile înainte ca eu și trei sau patru alți ofițeri din CADA să fim trecuți în rezervă (unii dintre ei au fost reactivați ulterior). Fuziunea s-a produs mai ales din nevoia unei solidarități care să împiedice o măsură încă și mai în forta a conducerii țării și armatei. Insa **chiar și după fuziune, ADM a continuat să-și pastreze identitatea și chiar să se declare public în dezacord cu unele din deciziile și atitudinile CADA sau ale unor ofițeri ai săi, privind chestiuni în divergență încă de la începutul existenței celor două mișcări (anexa 10).**

Nu știu „dacă în spatele CADA au stat contrainformațiile militare”, așa cum susțin autorii cărții, fără a încerca nici aici să facă cea mai mică dovadă. Personal, nu am o nici o dovadă, nici într-un sens, nici în altul (pot doar să spun că impresia mea, ca unul care am fost “în mijlocul evenimentelor”, este ca ipoteza autorilor cărții este gresită). Singura dovada pe care o am, și pe care am evocat-o aici, este că **ADM** - pe care am inițiat-o și coordonat-o până la data trecerii mele în rezervă, din această cauză - **a militat constant pentru îndepărtarea din Armată a ofițerilor de contrainformații militare. „Aceste structuri” nu m-au „folosit”, deci, așa cum mă calomniază în mod iresponsabil Dan Pavel și Iulia Huiu, „pentru a provoca fracturi în interiorul coaliției”**. Că la data trecerii mele în rezerva aveam calitatea de membru al ADM, rezulta inclusiv dintr-un comunicat al Ministerului Aparării Naționale, publicat în **ziarul „Libertatea” din 11 februarie 1997 (anexa 11)**; comunicatul este inexact, însă, atunci când menționează că nu mi-ar fi fost imputat și refuzul de a comanda o subunitate pregătită să intervină, „la nevoie”, cu ocazia mitingului Alianței Civice din 15 noiembrie 1990.

Nu au existat acțiuni destabilizatoare, antidemocratice sau urmărind să „fractureze vreo coaliție” la care să fi participat CADA sau vreun ofițer al sau în numele CADA. În cazul ADM, sunt absolut sigur că așa ceva nu s-a întâmplat. Apolitismul, respectarea legalității și a regulilor vieții militare au fost criterii asumate încă de la constituire. Redau un pasaj din **primul document public al ADM** (publicat în ziarul „**Romania liberă**” din **19 aprilie 1990 – anexa 12**): „**Ne exprimăm totodată convingerea că acțiunea noastră poate fi încununată de succes numai în condițiile respectării stricte a ordinii și disciplinei militare, în afara oricăror manifestări anarhice destabilizatoare**”.

Pentru că am activat în ADM și împreună cu ofițerii din CADA, la data de 17 noiembrie 1990 am fost îndepărtat din Armată. La aproximativ jumătate de an după trecerea în rezervă, am fost anchetat timp de mai multe luni de Procuratura Militară, în legătură cu activitatea în cadrul ADM și alături de ofițerii din CADA (procurorul care s-a ocupat de dosarul meu, Mircea Aron, primise ordin în sensul acesta de la unii generali din conducerea Armatei; în cele din urmă procurorul m-a găsit nevinovat). Pentru că în perspectiva anunțatului miting al Alianței Civice din 15 noiembrie 1990, batalionul de infanterie din care faceam parte urma să organizeze o formație care să intervină „la nevoie”, am solicitat comandantului unității (nr 01046 București) să nu mă desemneze să conduc, așa cum se intenționa, o asemenea subunitate. Solicitarea am făcut-o în scris și a avut **numarul de înregistrare CR 205 din 5 noiembrie 1990**. Pe timpul când am făcut parte din ADM, am fost anchetat în mai multe rânduri de înalți responsabili militari - la 27 august 1990, de gl Lucian Culda, „asistat” de col Vasilescu din cadrul Direcției de cadre și învățământ, în urma apariției în ziarul „Romania liberă” din 22 august 1990 a unui text al ADM; la 26 septembrie 1990 - de lt col Vladimir Lucinski, șeful contraspionajului militar al Armatei 1 („serviciu” care „înlocuise” birourile de contrainformații), pentru un comunicat comun al CADA și ADM apărut în ziarul „Romania liberă” din 25 septembrie 1990. La raportul ministrului Aparării, generalul Stanculescu, am fost chemat de două ori. O dată, la 22 iunie 1990, însoțit de generalul Polivanov, comandantul Armatei 1, ocazie cu care ministrul a vorbit despre intenția sa de

a fi “un garant al procesului innoitor din Armata”, dar mi-a si cerut sa incetez sa mai activez in ADM si sa tin legatura cu fostii mei colegi, si mi-a atras atentia ca poate sa intervina sa-mi fie schimbat numarul de telefon (peste patru zile lucrul acesta s-a intamplat). A doua chemare la ordinul ministrului a fost in 9 noiembrie 1990 (am fost insotit de generalul Polivanov si lt col Mircea Muresan), generalul Stanculescu amenintandu-ma cu indepartarea din Armata.

Dan Pavel imi atribuie o vinovatie foarte grava, aceea ca m-am folosit de pozitia in care am fost desemnat de primul ministru si de Guvern tocmai impotriva lor si a unui interes pe cat de legitim pe atat de important pentru orice echipa guvernamentala – unitatea si stabilitatea coalitiei de guvernare. A sabota cu premeditare un Guvern caruia ii apartii folosindu-te de pozitia pe care acel Guvern ti-a incredintat-o este o fapta precis determinata, foarte grava si care atrage, in modul cel mai justificat, oprobiul public. In cartea sa, Dan Pavel sustine ca eu as fi sabotat propriul Guvern nu din neglijenta, din exces de zel sau din incompetenta, ci cu premeditare, cu intentia cea mai directa si cu cea mai mare rea credinta.

Aceste afirmatii sunt intr-un contrast flagrant cu practic tot ceea ce s-a scris in zeci de articole si s-a afirmat in zeci de emisiuni de radio si TV cu privire la activitatea mea la DCG. In absolut nici unul din aceste locuri, nimeni nu mi-a adus acuzatia pe care mi-a adus-o Dan Pavel. Dimpotriva, in practic toate aceste articole si emisiuni, activitatea mea a fost apreciata, de cele mai multe ori in termeni foarte elogiosi, de care nu stiu ca dupa 1989 sa se mai fi bucurat un alt demnitar sau functionar public (in timp ce primul ministru, Guvernul in exercitiu in acea perioada, PD, PNTCD si fostul presedinte Constantinescu au fost criticati sever pentru decizia de demitere a mea).

- A DOUA REFERIRE - filele 340 – 341:

Invocand „relatarile unui important personaj”, a carui identitate n-o dezvaluie, autorii sustin ca **din cauza faptului ca liderii Aliantei Civice nu au dat curs avertismentelor sale cu privire la faptul ca eu as fi „lucrat pentru Serviciul Roman de Informatii, pentru UM 0215 [unitatea de informatii a Ministerului de Interne - nota mea] sau contrainformatiile militare”, “persoana care facea curat” la Alianta Civica s-a sinucis.** “Importantul personaj” - care, din contextul sustinerilor autorilor de la paginile 340 – 341 din lucrarea in discutie, este un fost lider al Aliantei Civice, care timp de patru ani a ocupat una din functiile cele mai inalte in stat – ar mai fi spus ca **cel care s-a sinucis ar fi lasat o scrisoare ca o „dovada de care noi aveam nevoie, ca el se va sacrifica, pentru ca, daca nu il vom da afara pe Valerian Stan, atunci el avea sa ne faca mult mai mult rau mai tarziu”.**

In legatura cu aceste afirmatii arat urmatoarele:

Autorii, care au preluat si reprodus afirmatiile amintite mai sus, ale „importantului personaj”, invocat de acestia sub acoperirea anonimatului, amesteca adevarul cu jumatatile de adevar si cu neadevarul cel mai patent pentru a ma calomnia in modul cel mai grav cu putinta. Este adevarat ca la Alianta Civica facea curatenie (la modul propriu) si a fost util in multe din chestiunile administrative ale AC, o persoana purtand numele de Gheorghe Gavrilescu. („Importantul personaj” il numeste Gica Buldozeristul, desi toata lumea il stia de Gigi, si retine ca era buldozerist, desi noi toti stiam ca a fost macaragiu). **Este adevarat ca, intretinuta sau nu, suspiciunea ca unul sau altul dintre colegi ar fi fost „securist” a fost un timp aproape generalizata la AC (dar lucrul acesta se intampla si in alte organizatii, in partidele „democratice”, in presa etc).** Ca unul care in primii ani ai AC m-am ocupat de organizarea structurilor judetene si centrale ale AC, stiu ce consecinte grave a avut acest fapt. Un caz pe care nu am sa pot sa-l uit este acela al unuia dintre cei mai utili oameni din structurile centrale ale AC, care a renuntat sa mai activeze din cauza unei singure si simple acuzatii - nedovedita niciodata in vreun fel. Din cauze tinand probabil mai ales de firea sa, Gheorghe Gavrilescu era „suspiciosul de serviciu”, de ale carui banuieli - stiu bine pentru ca imi era destul de apropiat - nu scapase aproape nimeni (asa cum, din pacate, nici el nu scapase de suspiciunile altora, dupa cum reiese chiar din ultima lui scrisoare).

Este adevarat ca in scrisoarea sa ultima (a carei fotocopie o depun ca anexa 16) Gigi facea unele reprosuri unor persoane (4 la numar), cu nume prea putin cunoscute publicului - 2 din conducere, iar 2 din administratie. Scrisoarea nu a fost facuta publica - conducerea de atunci a AC a decis astfel, iar eu cred ca a procedat corect - intrucat reprosurile facute de Gigi celor patru erau nejustificate si nedrepte. Precizez ca numele meu nu se afla printre cele patru din scrisoarea lui Gigi. Spun asta nu ca sa fac dovada ca nu am „lucrat la DIA” etc etc, ci pentru a arata ca „importantul personaj” si autorii cartii consemneaza un neadevar cu intentia evidenta de a ma calomnia. **Relatarea „importantului personaj” se încheie astfel: „Nu îmi dau seama dacă Stan poate dormi cu conștiința împăcată, dar dacă totul e adevărat?”.** Este evident că **o asemenea formulare vrea să sugereze că Stan are pe conștiință sinuciderea lui Gheorghe Gavrilescu”. De aceea, consider că dacă pe timpul procesului autorii (sau „importantul personaj”) nu vor putea să probeze vinovatia mea in gestul nefericit al lui Gheorghe Gavrilescu, instanta are obligatia sa-i sanctioneze cu toata severitatea.**

Mai precizez ca **in cadrul Aliantei Civice am activat timp de aproape zece ani, imediat dupa plecarea din Armata, si am ocupat, succesiv, pozitii organizatorice si de conducere, inclusiv, pentru un mandat de sase luni, pe aceea de presedinte al organizatiei. In toti acei ani, activitatea si comportamentul meu au fost apreciate constant in termenii cei mai favorabili.**

Acuzatia, complet lipsita de temei, pe care mi-o aduc Dan Pavel si Iulia Huiu, aceea ca as putea sa am pe constiinta moartea lui Gheorghe Gavrilescu este de o gravitate iesita din comun. Lucrul acesta ar fi fost valabil, din punctul meu de vedere, inclusiv in ipoteza in care in scrisoarea sa ultima Gheorghe Gavrilescu ar fi gasit ca este cazul sa-mi repropoze ceva.

***Dacă prin calomniile sale Dan Pavel nu m-ar fi obligat să vorbesc despre aceste lucruri, probabil că nu aş fi făcut-o niciodată (iar daca o fac acum o fac fara sa-mi arog merite pentru comportamentul meu sau pentru a-i acuza pe cei care mi-au facut rau, indiferent daca au vrut sa-mi faca rau sau daca sistemul caruia apartineau i-a obligat la asta). De asemeni, este departe de mine intentia de a-mi aroga vreun drept de a judeca eu pe cineva. Totusi, pentru a contura evolutia autorului principal al volumului - „document” in domeniul convingerilor profesate in public, apare utila o retrospectiva asupra activitatii sale publicistice. Desi foarte tanar (nascut la 30 iulie 1958) Dan Pavel a facut o cariera stralucita ca propagandist comunist si al UTC/UASCR. Dan Pavel a publicat timp de mulți ani la rând, în presa ideologică comunistă, zeci de articole servind în modul cel mai eficace propagandei totalitare comuniste și care au otrăvit milioane de conștiințe aparținând generației sale.

Asa zisa “revista” a UASCR, „Viata studenteasca”, a publicat ani la rand **apologia zeloasa pe care Dan Pavel a facut-o ideologiei comuniste, Partidului Comunist Roman si, mai ales, lui Ceausescu.** Reproduc doua pasaje din zecile de articole publicate de Dan Pavel numai intr-un singur an, 1987: **“Participarea la activitatea revolutionara din cadrul asociatiilor studentilor comunisti inseamna un efort sistematic de realizare a unei temeinice pregatiri politico-ideologice a studentilor. Formarea omului nou, constructor constient al noii societati, este un proces ce capata valente precise, pe care tovarasul Nicolae Ceausescu le-a subliniat si de aceasta data cu pregnanta”** (*“Viata studenteasca” nr 48 din 2 decembrie 1987*); **“Sta in puterea si caracterul tineretului revolutionar, a eroicului nostru popor, chezasia vibrantelor chemari adresate de catre secretarul general al partidului, tovarasul Nicolae Ceausescu, de la inalta tribuna a democratiei de partid, intregii natiuni de a face totul pentru inflorirea multilaterala a patriei, pentru triumful cauzei socialismului si comunismului in tara noastra”** (*“Viata studenteasca” nr 51 din 23 decembrie 1987*). **Cu nici o luna inainte de caderea lui Ceausescu, Dan Pavel a fost “responsabil de numar” al uneia din editiile cele mai deșănțate tiparite in presa propagandei comuniste - nr 48 din 29 noiembrie 1989 al “Vietii studentesti”, dedicat realegerii lui Ceausescu la Congresul XIV al PCR.** Cine urmareste arhiva multianuala a „Vietii studentesti” observa ca **Dan Pavel a fost de multe ori “editorialistul” sau “responsabilul de numar” in momentele cele mai importante din viata PCR – Congrese, Conferinte nationale, Plenare ale CC al PCR etc. In chiar zilele din decembrie 1989 in care Timisoara (inclusiv tinerii si studentii ei) fusese inabusita in sange de regimul criminal al lui Ceausescu, in “Viata studenteasca” se putea citi, in 20 decembrie 1989, pe mai multe pagini, despre “minunatele conditii de munca si viata oferite de partidul si statul nostru pentru ca tanara generatie a patriei sa se poata manifesta plenar in realizarea maretelor obiective stabilite de Comitetul Politic Executiv al CC al PCR”** (este vorba de forul in care, la cererea lui

Ceausescu, se decisese reprimarea miscarilor revolutionare). Dan Pavel a fost, de asemenea, mai multi ani la rand, semnatarul paginii de „Ideologie politica” a „Vietii studentesti”. Mult mai putin rudimentare - mai subtile, deci - decat textele colegilor Dan Fruntelata, Neagu Udroiou si ale multor alti “rinoceri” comunisti, textele lui Dan Pavel au fost cu atat mai nocive (exceptand cazurile in care se mai intampla ca Dan Pavel sa aiba o zi mai proasta si sa probeze „geniul” operei lui Marx, Engels si Lenin cu ideile lui Aristotel si cu citate din Ceausescu - „Viata romaneasca”, unul din numerele din vara anului 1984).

Este de notorietate ca toti cei care inainte de 1990 publicau texte ideologice in presa de partid aveau, sub o forma sau alta, legaturi cu Securitatea. In acest sens, ma refer, cu titlu de exemplu, la concluzia istoricului (și fost cercetător în cadrul CNSAS) Mircea Stănescu potrivit căreia „Este de notorietate că cei care conduceau Uniunea Tineretului Comunist aveau competențe decizionale asupra anumitor acțiuni ale Securității” (în „Revista Romana de Drepturile Omului”, nr 23/2003, pag 48).

Dan Pavel a fost și o portavoce a naționalismului comunist ceaușist. Un exemplu este implicarea sa în campania antimaghiară dusă de Ceaușescu în vara anului 1987 sub pretextul publicării la Budapesta a unei cărți care ar fi sugerat că “la stabilirea în Europa a ungarilor”, Transilvania a fost un teritoriu nelocuit. Textele publicate în acea perioadă de Dan Pavel, agitând pericolul reprezentat de “unele teorii cu caracter revanșard”, cum le-a numit, sunt un apogeu al naționalismului comunist și o instigare fățișă la șovinism și ură interetnică (“Viața studentească” din data de 29 iulie 1987”).

Mai ales prin înșelarea bunei credințe a celor din jurul său, Dan Pavel trece astăzi drept un campion al eforturilor pentru bună înțelegere și conviețuire interetnică (el este în prezent directorul biroului de la București al prestigioasei organizații americane Project on Ethnic Relations - PER).

*Opinia mea, in raport cu aceasta evolutie a lui Dan Pavel, este ca pentru ceea ce au facut in anii totalitarismului comunist, oameni ca acesta nu au legitimitatea morala si politica necesara pentru a fi judecatori credibili ai ceea ce este bine si ce nu este bine in viata noastra publica. **Faptul ca oameni cu trecutul lui Dan Pavel detin pozitii atat de importante in invatamantul universitar public este, in opinia mea, susceptibil sa facă deservicii formarii tinerilor, mai ales a celor care in deceniile viitoare vor fi prezenti, la varf, in viata politica a Romaniei. Dan Pavel este conferentiar universitar in cadrul Facultatii de Stiinte Politice a Universitatii Bucuresti iar, un alt exemplu, Vasile Secares, despre care presa scrie de mai multi ani ca a fost ofiter de Securitate, este rectorul Scolii Nationale de Stiinte Politice si Administrative (SNSPA). In ultimii ani, am avut mai multe semnalari credibile potrivit carora cadre universitare din cele doua institutii minimalizeaza in mod programatic rolul nefast al fostei Securitati si raceleaza studenti pentru Serviciul Roman de Informatii.***

Dan Pavel este de multi ani salariatul, foarte bine platit, al “grupului de presa ZIUA” apartinand unuia dintre cei mai bogati “oameni de afaceri” din Romania (liberal) dar ale carui companii au de departe cele mai mari datorii la bugetul public dintre toate companiile si societatile din tara (publice si private) - peste 13 mii de miliarde de lei (circa 400 de milioane de dolari), conform datelor

oficiale ale Ministerului de Finante, la data de 29 aprilie 2003. Notez ca in prezent salariul „mediu pe economie” este in Romania de circa 100 de dolari pe luna.

Singurul care mi-a mai adus acuzatii asemanatoare cu cele formulate de Dan Pavel si Iulia Huiu (si am indicii ca faptul acesta nu este deloc intamplator) este fostul presedinte Emil Constantinescu. Desi in cartea sa de memorii sustine ca la Alianța Civică si la Guvern am avut misiunea sa „distrug din interior, fiind leal stapanilor mei din exterior”, pe timpul audierilor in cadrul procesului pe care i l-am intentat, fostul presedinte nu a fost capabil sa produca decat niste argumente rizibile: ca afirmatiile sale ar fi fost doar „ganduri”, „impresii”, „consideratii politico-filosofice” si ca „stapanii din exterior” carora le-as fi fost „leal” ar fi putut fi „patronul ziarului la care scriu” (regretatul fruntas taranist Ion Ratiu, patronul ziarului „Cotidianul”). Personal cred ca nu este cu totul exclus ca atacul impotriva mea sa aiba legatura cu faptul ca in ultimii doi sau trei ani sunt solicitat tot mai insistent sa intru in viata politica. Atacul lui Dan Pavel survine, de exemplu, la nici trei luni de cand o publicatie cunoscuta a exilului romanesc - saptamanalul „Lumea libera”, editat la New York - a supus discutiei ideea ca eu sa candidez, in anul 2004, la Presedintia Romaniei (intr-un interviu solicitat de redactia respectiva am explicat, in luna februarie anul acesta, care sunt motivele pentru care, cel putin in acest moment, nu am de gand sa dau curs unei asemenea sugestii; in orice caz, motivele respective nu tin deloc de faptul ca as putea fi santajat in vreun fel de cineva, ca as avea complicitati sau ca nu as avea idei despre felul in care ar putea fi pusa la punct oligarhia politico-securista care face astazi atat de mult rau societatii romanesti).

Este stravezie imprejurarea ca si acest al doilea atac impotriva mea are legaturi cu fostul presedinte Emil Constantinescu si apropiatii sai – Dan Pavel este o persoana apropiata principalului consilier al fostului presedinte, Zoe Petre, iar Iulia Huiu este ruda cu fostul consilier presidential, al lui Emil Constantinescu, George Huiu.

Trebuie de asemenea subliniat faptul ca avocatii fostului presedinte au amanat foarte mult procesul pe care eu i l-am intentat acestuia, pana la lansarea cartii lui Dan Pavel si Iuliei Huiu (martorii fostului presedinte nu s-au prezentat in instanta la patru termene succesive, inclusiv la ultimul, din 20 iunie curent, termen la care, insa, respectivii avocati au depus fotocopii de pe carte lui Dan Pavel si Iuliei Huiu).

Spre deosebire de cele doua foarte recente atacuri la adresa mea, activitatea si comportamentul meu pe timpul cat am fost sef al DCG au fost aproape unanim apreciate pozitiv. Pentru exemplificare, atasez fotocopii de pe cateva asemenea articole aparute in presa centrala (*anexa 13*):

- “Romania libera” din 2.09.1997 si din 18.04.1997, editoriale ale directorului onorific **Octavian Paler**;
- “Romania Libera” din 3.09.1997, editorialul directorului **Petre Mihai Bacanu**;

- “Adevarul” din 2.09.1997, editorialul redactorului sef **Cristian Tudor Popescu** si “Romania Libera” din 9.09.1997, tableta scriitorului **Gheorghe Grigurcu**;
- revista “22” din 9 –15.09.1997, analistul politic **Gabriel Andreescu** si “Romania Libera” din 8.09.1997, editorialul lui **Bazil Stefan**;
- Revista “22” din 9 – 15.09.1997, analistul politic **Serban Orescu**;
- “Cotidianul” din 26.08.2001, tableta scriitorului **Gheorghe Grigurcu**;
- “Curentul” din 11.01.00, comentariul scriitorului **Stefan Augustin Doinas**;
- “Cronica Romana” din 29.08.1997, 22.09.1997 si 5.07.1997, editorialele directorului **Horia Alexandrescu**;
- “Romania Libera” din 5.07.1997 si 9.07.1997, editorialele **Roxanei Iordache**, respectiv **Anton Uncu**;
- “Cronica Romana” din 2.09.1997, comunicatul **Asociatiei Fostilor Detinuti Politici din Romania**;
- “Evenimentul Zilei” din 4.09.1997, articolul “Comisia de abuzuri a Senatului nu l-a ingenuncheat pe Valerian Stan”;
- “Romania Libera” din 1.04.1998, tableta scriitorului **Alex Stefanescu**;
- “Romania Libera” din 11.09.1997 si revista “22” din 16 – 22 septembrie 1997, tableta respectiv editorialul scriitoarei **Gabriela Adamesteanu**;
- Revista “22” nr 21/1998, comentariul ziaristului **Mircea Carp**;
- “Curentul” din 27.06.1999, comentariul ziaristului **Daniel Uncu**.

Acuza de a fi „provocat fracturi in interiorul coalitiei” careia ii apartineam, pe care Dan Pavel mi-o aduce in cartea sa, in mai 2003, este cu atat mai injusta cu cat insisi responsabili guvernamentali care au decis demiterea mea din pozitia de sef al DCG si-au asumat-o ulterior, in mod public, ca pe o greseala. La putine saptamani de la decizia pe care a luat-o, sub presiunea ministrilor PD, primul ministru mi-a transmis regretul pentru hotararea sa, iar cateva luni mai tarziu, mi-a propus chiar “sa revin in echipa guvernamentala” (ziarul “Ziua” din 7.03.1998 – *anexa 14*). Fostul prim ministru a vorbit ulterior, in repetate randuri, in public, despre demiterea mea ca despre “cea de-a doua mare greseala a mandatului sau de prim ministru” si “o foarte mare greseala, reprezentand prima cedare majora in fata santajului PD” (ziarul “Cotidianul” din 4.08.1998 – *anexa 15*). In luna martie 2002, d-l *Traian Basescu*, fostul ministru al *Transporturilor* in Guvernul Ciorbea, unul dintre liderii PD care au cerut ultimativ demiterea mea, si-a asumat gestul ca pe o eroare. In cadrul emisiunii “Dan Diaconescu in direct” de la postul de *televiziune OTV*, din ziua de 19 martie 2002, fiind intrebat de realizatorul emisiunii daca este adevarat ca el si partidul sau au facut presiuni pentru indepartarea mea de la conducerea DCG, fostul ministru a raspuns afirmativ si *a asumat cele intamplate ca pe “un incident regretabil”* (depun la dosar transcrierea din emisiunea amintita - *anexa 15.1*).

Prin urmare, cei care au avut posibilitatea sa cunoasca cel mai bine evenimentele petrecute in urma cu sase ani (si care au avut si competenta legala sa decida in legatura cu ele) si-au asumat deja, demult si in mod public, destituirea mea in termenii mentionati. Cu toate acestea, Dan Pavel imi imputa nici mai mult nici mai putin ca m-as fi folosit de pozitia de la Guvern pentru a „provoca fracturi in

interiorul coalitiei” aflata la guvernare, careia ii apartineam. In aceste conditii, consider ca acuzatiile care mi se aduc sunt nu numai injuste, dar vadesc si o totala rea credinta.

Consecintele calomniilor proferate de Dan Pavel si Iulia Huiu sunt si vor fi dintre cele mai grave, inclusiv prin aceea ca volumul - „document” - va ramane pentru totdeauna o lucrare de referinta a genului, care va fi parcursa cu un interes justificat si suficienta credibilitate de istorici, de intelectuali, de ziaristi, de generatii intregi de studenti etc.

Asa cum rezulta chiar din paginile cartii, in pregatirea acesteia Dan Pavel a stat de vorba cu o buna parte dintre cei la care a facut referiri. Eu sunt singurul caruia autorii ii aduc acuzatii atat de grave si caruia acestia nu i-au dat macar un telefon pentru a afla daca e adevarat sau nu ca are pe constiinta moartea unui om, daca e adevarat sau nu ca a urmarit sa „produca fracturi” in interiorul Guvernului caruia ii apartinea, etc. Faptul acesta releva o data in plus reaua credinta si premeditarea cu care autorii au procedat in ce ma priveste.

Trebuie de asemenea subliniat faptul ca, daca ar fi fost de buna credinta, autorii cartii aveau posibilitatea, potrivit Legii nr 187/1999 privind deconspirarea Securitatii ca politie politica, sa se adreseze Consiliului National pentru Studirea Arhivelor Securitatii pentru a se informa daca eu am fost sau nu agent sau colaborator al Securitatii (eu am avut permanent calitatea de „analist politic”, calitate care le permitea autorilor sa obtina, oficial, aceste informatii despre mine).

Faptele lui Dan Pavel si ale Iuliei Huiu prezinta un pericol social care nu poate fi neglijat, si prin aceea ca aduc o serioasa atingere prestigiului si demnitatii unei persoane perceputa de public drept un reper moral, in contextul unei serioase deteriorari a climatului social general si a integritatii publice din societatea romaneasca. Intr-un asemenea caz, a aduce acuzatii atat de grave fara sa produci nici cea mai mica dovada este un fapt nu doar complet injust, lipsit de orice legitimitate, ci si nelegal, care denota o intentie calificata prin rea credinta (*nota avocatului partii vatamate*).

Atingerile aduse onoarei, reputatiei si imaginii mele publice, in urma editarii cartii care contine si afirmatiile incriminate, constau din afectarea considerabila a credibilitatii

mele publice. Afirmatiile din carte care ma privesc m-au supus – si ma vor supune si in continuare - in mod indubitabil, dispretului public.

II. IN DREPT:

Imi intemeiez actiunea pe dispozitiile **art 30 alin (6) si (8) din Constitutia Romaniei, art 998, 999, 1000 alin 3 si 1003 din Codul civil; art.54 din Decretul nr.31/1954.**

In dovedirea actiunii mele penale directe, inteleg sa ma folosesc de urmatoarele probe: - declaratiile partilor; - proba testimoniala cu doi martori (numarul acestora poate fi sporit, in raport cu necesitatile probatorii ale cauzei; - inscrisuri, in care sens anexeaz in copie xerox certificata pentru conformitate, un set de 42 (patruzecisidoua) inscrisuri – 57 (cincizecisisapte) file, in trei exemplare.

Depun prezenta actiune in trei exemplare.

Valerian Stan

Avocat Crangariu Eugenia